

DE NIEUWE COMMANDANT DER EERSTE DIVISIE.
Generaal van Delft (vóóraan), inspecteert op de Maliebaan te 's-Gravenhage de eerste divisie van het veldleger, waarover hij het bevel heeft aanvaard. (*foto „Rembrandt"*)

VOOR SCHERMLIEFHEBBERS.
De groep deelnemers aan den Zondag j.l. in de schermzaal de Vos gehouden schermwedstrijd tusschen de tijdelijke Belgische leerlingen van den schermmeester de Vos en een Nederl. ploeg schermers. Staande, v. l. n. r. de heeren: De Vos; Bos; Brouwer; v. Heukelom; Delannoy; Blaurain. Zittend, zelfde volgorde: Dudok van Heel; Jhr. Mr. Dr. J. de Beaufort; Kapt. Renard; De Jong; Mr. Bol. Zittend vooraan: Zeldenrust; W. Schmalzigang; L. Pierard. (*foto Hijmans*).

MAJOOR CHANDEAU

DOOR J. T. VAN LEIDEN.

'n huzaren hielden van hem, maar gemakkelijk was hij niet, majoor Chandeau! Wie een terechtwijzing van hem te pakken kreeg, bleef nog dagen lang daarvan onder den indruk, en zijn soldaten beweerden dan ook, dat ze liever vier dagen cachot hadden dan een standje van den majoor.

En 't zou niet de eerste keer zijn, wanneer een oude, gebaarde huzaar, met twaalf jaren diensttijd achter den rug, het eereteeken voor moedig gedrag op de borst en een paar litteekens in het gezicht, het bureau van zijn chef verlaten had met tranen in de oogen, omdat majoor Chandeau hem een paar hartige woordjes had toegesproken.

„D'r is weer onweer aan de lucht — hoor je 't wel donderen!" zeiden dan de overige boetelingen, die buiten stonden te wachten, tot elkaar. En menigmaal had een jong soldaat zich ziek gemeld op den morgen, dat hij bij zijn chef op 't rapport moest verschijnen. Maar daaraan had de majoor gauw een eind gemaakt: hij was naar de infirmerie gegaan, met rinkelende sporen en opgestreken snorren, en had den zieke 't bed uit en weer beter gevloekt.

Hij was een vierkant, klein mannetje, met een paar scherpe, heldere oogen, die iemand aankeken tot in het diepst van de ziel, en die hij zelfs voor den duivel niet zou neerslaan; een stel kolossale zwarte snorren, die altijd nijdig naar boven wezen, en een paar stevige armen aan 't lijf, die duchtig om zich heen konden sabelen. Hij was een geweldig ruiter, stond in de stamboeken aangeteekend voor zeven ernstige verwondingen, droeg het kruis voor langdurigen dienst en dat voor buitengewone dapperheid, en had de eigenschap dat iedereen bang voor hem was en iedereen van hem hield. Dat laatste kenschetste hem volkomen.

Hij vertegenwoordigde 't type van den ouderwetschen vechtmajoor, die zich steeds voor 't offensief verklaarde, in elken veldslag een paard doodreed en een ander onder zich liet wegschieten, en liever zijn heele afdeeling tot den laatsten man, hoefsmid en fourier incluis, liet neersabelen, dan ooit het sein tot den terugtocht te geven.

Twee staaltjes werden van hem verteld, die een eigenaardig licht wierpen op zijn persoonlijkheid.

Eens, gedurende een hevig gevecht, toen de tegenpartij steeds dichter opdrong, en de eigen linie op alle punten doorbroken werd en terugtrok, werd door den algemeenen bevelhebber het signaal „retireeren" gegeven. Maar op het oogenblik toen de achter Chandeau rijdende trompetter, zooals zijn plicht hem voorschreef dit signaal wilde overnemen, had de majoor hem met een krachtigen vloek en een dito sabelhouw de trompet uit handen geslagen. Eerst na een verwoeden tegenstand ging ook majoor Chandeau terug, letterlijk bij zijn kraag meegesleept door tien huzaren, de eenig overgeblevenen van zijn afdeeling, wien hij onder hevige verwenschingen alle straffen beloofde die in de wet en de reglementen te vinden waren, nog vermeerderd met een aantal, dat door hem speciaal voor die gelegenheid werd uitgedacht. Een ander maal had hij opnieuw blijken gegeven van zijn offensieven geest, doch toen op een wijze, die aan zijn toekomstige carrière niet veel goed had gedaan. Hij stond met twee escadrons in reserve achter een heuvel, gereed om, ter beoordeeling van zijn regimentscommandant, op een beslissend moment in te grijpen. De majoor had al een uur staan schuimbekken van ongeduld; het leek hem een persoonlijke vernedering als reserve te moeten dienen. Op eens, ziende dat de eigen infanterie door drie vijandelijke escadrons ruiterij met 'n aanval werd bedreigd, had hij „opzitten" gecommandeerd, en, zonder nadere bevelen af te wachten, had zijn afdeeling zooals ze reilde en zeilde, d. w. z. op dat oogenblik in colonne met tweeën, zich op de tegenpartij geworpen. Slechts zeventien man kwamen uit deze charge terug, en men zeide, dat na dien tijd de conduitelijst van majoor Chandeau de kantteekening „ongeschikt voor bevordering" droeg.

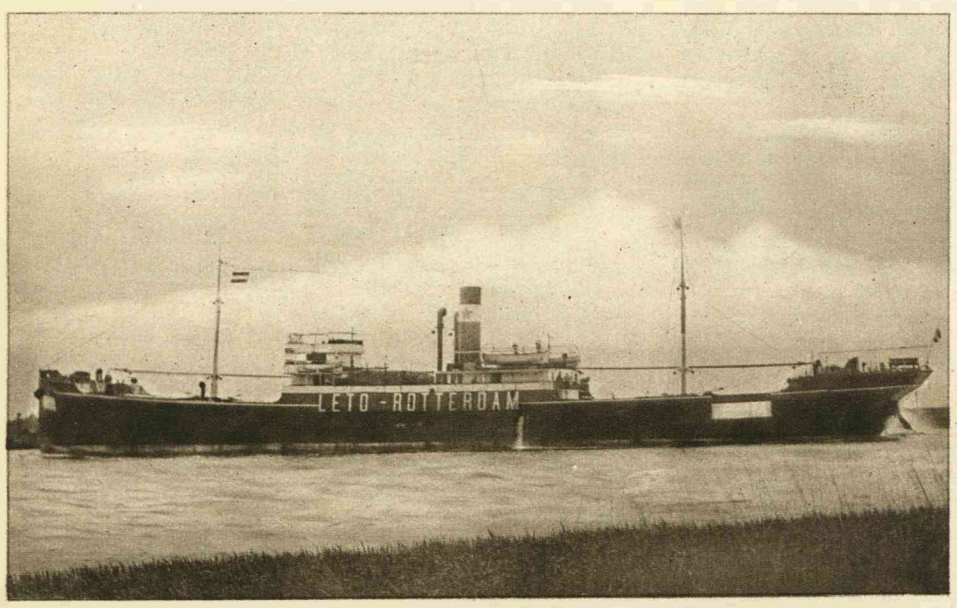
Inderdaad was hij sedert die gebeurtenis reeds tweemaal voor een hoogeren rang gepasseerd, maar wanneer zijn kennissen hem vroegen, waarom hij zich dat liet aanleunen en niet liever zijn pensioen nam, antwoordde hij steeds: „zoolang ik nog armen heb om mijn sabel te gebruiken, verlaat ik den dienst niet, en als ze mijn armen afhakken, heb ik nog twee beenen om mijn paard te besturen. Ze zullen dus met mijn ontslag moeten wachten tot ik ook die beenen verloren heb."

Dat men hem zijn ontslag wel eens ongevraagd zou kunnen thuiszenden, vreesde hij niet, want al blonk hij niet uit in strategische of tactische bekwaamheden, toch mochten al zijn chefs hem gaarne lijden om zijn nobel karakter, zijn ijzeren wil, zijn strenge rechtvaardigheid en zijn buitengewonen moed.

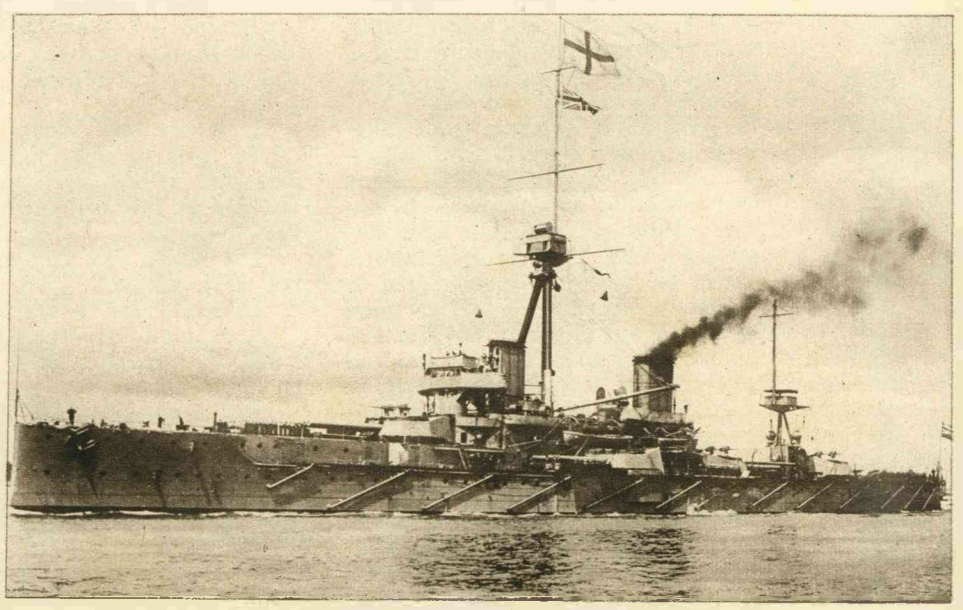
Zoo stonden de zaken, toen de oorlog opnieuw uitbrak, en de majoor, aan den vooravond van een te verwachten gevecht, in het bivak bezig was zijn pistolen en zijn sabel na te zien, terwijl zijn oppasser daarbij de rijlaarzen van zijn meester poetste.

DE VISSCHERSBOND „JULIANA."
Op 8 Jan. werd in het gebouw voor Kunsten en Wetenschappen te Utrecht onder voorzitterschap van den heer W. Kernkamp een algemeene vergadering gehouden van den Visschersbond „Juliana", die werd bijgewoond door den inspecteur der visscherij-inspectie den heer W. J. Janssens. Onze foto geeft een groep van de afgevaardigden van wie velen in hun typische kleederdracht.

DE „LETO" OP EEN MIJN GELOOPEN.
Het Nederlandsche s.s. „Leto", thuishoorend te Rotterdam, dat in de nabijheid van het Galloper vuurschip op een mijn geloopen en zwaar beschadigd is. (*V.F.B.*)

DE „KING EDWARD VII" GEZONKEN.
De Engelsche kruiser „King Edward VII", die op een mijn geloopen en gezonken is. Het schip werd in 1904 op stapel gezet en was in 1906 voltooid. Het mat 16.350 ton, had een lengte van 425 voet en liep ruim 19 knoopen. De bewapening bestond uit 42 kanonnen en 4 torpedo-lanceerbuizen. De bemanning telde 820 koppen. (*V.F.B.*)